

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 maja 2019 roku zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił A. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazano, że zgodnie z orzeczeniem komisji Lekarskiej ZUS wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy /decyzja w aktach ZUS/.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła A. R. w dniu 5 lipca 2019 roku. W odwołaniu wskazała, że nie zgadza się z decyzją. Cierpi na liczne schorzenia, które powodują, że faktycznie jest niezdolna do pracy. Jej stan zdrowia wymaga stałej kontroli lekarskiej i przyjmowania leków. Badanie w ZUS było pobieżne a jej stan zdrowia nie rokuje poprawy. Od 2013 roku bezskutecznie poszukuje pracy odpowiadającej jej kwalifikacjom zawodowym ale z wykształceniem średnim nie chciano jej nigdzie zatrudnić zgodnie z poziomem kwalifikacji/ odwołanie k-3-40dw/.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację jak w spornej decyzji. Podniesiono, że wnioskodawczyni spełnia wszystkie przesłanki do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy poza niezdolnością do pracy. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 28 maja 2019 roku ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy / odpowiedź na odwołanie k-7-70dw/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawczyni A. R. urodziła się (...)/ niesporne/.

W dniu 4 kwietnia 2019 roku wnioskodawczyni złożyła wniosek o przyznanie jej renty z tytułu niezdolności do pracy / wniosek w aktach ZUS/.

W związku z powyższym została skierowana na badanie przez lekarza orzecznika ZUS. W dniu 14 maja 2019 roku Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. W uzasadnieniu wskazał między innymi, że nie stwierdzono takiego naruszenia sprawności organizmu, które byłoby podstawą do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy u czynnej zawodowo badanej, która została dopuszczona do pracy na stanowisku sprzedawcy i ma kwalifikacje pracownika umysłowego./ orzeczenie w aktach ZUS/

W związku z wniesieniem sprzeciwu od powyższego orzeczenia przez wnioskodawczynię została ona skierowana na badanie przez Komisję Lekarską ZUS. Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS nr KL 21003 ustalono, że nie jest ona niezdolna do pracy / orzeczenie w aktach ZUS/

Wnioskodawczyni od wielu lat cierpi na schorzenia pulmonologiczne. Choruje na przewlekłą obturacyjną chorobę płuc. Ponadto występuje u niej stan po usunięciu dolnego płata płuca prawego z powodu rozstrzeni oskrzeli. Zabieg miał miejsce w 1987 roku. Wnioskodawczyni przeżyła ropniaka prawej jamy opłucnowej. Występuje u niej „szewska klatka piersiowa”. Wnioskodawczyni choruje na przewlekły nikotynizm. Układ oddechowy jest u niej wydolny. Wnioskodawczyni z przyczyn pulmonologicznych jest zdolna do pracy odpowiedniej do posiadanych przez nią kwalifikacji zawodowych. Wnioskodawczyni ma wykształcenie średnie ogólne, bez matury. Przez okres 34 lat wnioskodawczyni była zatrudniona jako pracownik administracyjno-biurowy, kontroler jakości znaków pieniężnych oraz sprzedawca. Do tej pory jest zatrudniona jako sprzedawca, obecnie w sklepie meblowym. Wnioskodawczyni w 1987 roku przeszła zabieg usunięcia dolnego płata prawego płuca z powodu rozstrzeni oskrzeli. Ponadto występuje u niej deformacja klatki piersiowej w typie „szewskiej klatki piersiowej”, co łącznie czynnościowo przekłada się na umiarkowanego stopnia zaburzenia wentylacji płuc w typie restrykcji, co potwierdzają wyniki badań spirometrycznych. Wnioskodawczyni choruje również na przewlekłą obturacyjną chorobę płuc, która pozostaje w związku z wieloletnim nałogiem palenia tytoniu. Wykonywane u wnioskodawczyni badania gazometrii krwi wykazywały prawidłowe wartości ciśnienia parcjalnych gazów oddechowych, co świadczy o zachowanej wydolności oddechowej. Wnioskodawczyni jest w ogólnym stanie dobrym. Nie stwierdza się u niej duszności wysiłkowej i spoczynkowej oraz nieprawidłowych szmerów oddechowych. Prawidłowy jest poziom wysycenia

hemoglobiny tlenem- saturacja O₂ wynosi 99% co potwierdza zachowaną zdolność oddechową. Z punktu widzenia schorzeń pulmonologicznych wnioskodawczyni jest zdolna do pracy zarobkowej. Może wykonywać proste prace administracyjno - biurowe, które wykonywała w przeszłości oraz dowolne prace fizyczne o charakterze produkcyjnym, usługowym czy handlowym – po przyuczeniu stanowiskowym- z profilaktycznym przeciwwskazaniem do ciężkiej pracy fizycznej oraz narażającej układ oddechowy na działanie czynników uszkadzających i uczulających / opinia pisemna biegłego pulmonologa k- 21-24/

Z przyczyn kardiologicznych wnioskodawczyni jest osobą zdolną do pracy. Wnioskodawczyni cierpi na wadę serca – otwór w przegrodzie międzyprzedsionkowej (...), z przeciekiem lewo-prawym, bez znaczenia hemodynamicznego. U wnioskodawczyni funkcja obu komór serca jest dobra. Wnioskodawczyni jest wydolna krążeniowo. Ponadto cierpi na przewlekłą obturacyjną chorobę płuc i zniekształcenie klatki piersiowej. Wada serca u wnioskodawczyni, która została rozpoznana u niej przed wielu laty nie obniża u wnioskodawczyni sprawności organizmu. Funkcja obu komór serca jest dobra. Wnioskodawczyni z przyczyn kardiologicznych nie jest długotrwale niezdolna do pracy./ opinia biegłego kardiologa k-25-26odw/.

Badanie psychologiczne wnioskodawczyni ujawniło występowanie stanów obniżonego nastroju i depresyjnych, obniżenie aktywności życiowej. Ponadto stany lękowe i obniżenie aktywności życiowej. U wnioskodawczyni występuje skłonność do koncentrowania się na dolegliwościach somatycznych i somatyzacji objawów. Wnioskodawczyni ma skłonności do chwiejności emocjonalnej i cechy osobowości zaburzonej. U wnioskodawczyni nie występują tendencje do agrawacji lub dysymulacji trudności osobowościowych. Nie występują również zaburzenia w zakresie trudności poznawczych na podłożu zmian organicznych w centralnym układzie nerwowym / opinia biegłego psychologa k-34-36/

Z przyczyn psychiatrycznych wnioskodawczyni nie jest osobą niezdolną do pracy. Cierpi na zaburzenia depresyjno-lękowe, które są łagodzone farmakologicznie. Leczenie psychiatryczne wnioskodawczyni rozpoczęła w 2013 roku. Jest leczona wyłącznie ambulatoryjnie. Stan psychiczny wnioskodawczyni jest stabilny. U wnioskodawczyni nie rozpoznano żadnej choroby psychicznej, nie ma istotnie chorobowo obniżonego nastroju i jest sprawna intelektualnie. / opinia biegłego psychiatry k- 45-47/

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 3 lipca 2013 roku wnioskodawczyni została zaliczona do osób z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności, z uwagi na schorzenia układu oddechowego i krążenia –symbol niepełnosprawności 07 –S /orzeczenie o stopniu niepełnosprawności w aktach ZUS/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie opierając się na dokumentach załączonych do akt w tym akt ZUS oraz opiniach biegłych.

Podnieść należy ,że w rozpoznawanej sprawie organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy uznając ,że wnioskodawczyni nie spełnia warunku niezdolności do pracy, który jest konieczną przesłanką nabycia prawa do renty. Pozostałe przesłanki nie dotyczące stanu zdrowia wnioskodawczyni nie były kwestionowane. Ponieważ spór dotyczył wyłącznie zagadnienia czy wnioskodawczyni jest osobą niezdolną do pracy , a więc okoliczności ściśle medycznych Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiadających schorzeniom, na które cierpi wnioskodawczyni. W tym miejscu należy zwrócić uwagę ,że już w odwołaniu wnioskodawczyni wnioskowała o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych – pulmonologa, kardiologa i psychiatry.

W ocenie Sądu wydane w sprawie opinie są spójne, konsekwentne i wyczerpujące. Zostały one wydane po zbadaniu wnioskodawczyni oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną. Ponadto Sąd z urzędu dopuścił dowód z opinii biegłego psychologa aby w sposób jak najbardziej pełny zobrazować stan psychiki wnioskodawczyni. Sad nie dopatrywał się żadnych okoliczności pozwalających na zdyskredytowanie opinii biegłych. W ocenie sądu są one miarodajne do wyrokowania w sprawie

Zarzuty wnioskodawczyni podniesione w piśmie procesowym z dnia 5.11.2020 roku nie zasługują na uwzględnienie. Sprawdzają się one bowiem do kwestionowania wniosków ze wszystkich opinii i żądania uznania wnioskodawczyni za niezdolną do pracy. Zarzuty, że biegli nie uwzględnili wydając opinie rozlicznych schorzeń, na które cierpi wnioskodawczyni nie są trafne. Zważyć należy, że wnioskodawczyni od lat leczy się z powodu schorzeń pulmonologicznych i kardiologicznych. Z tej przyczyny została zaliczona do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym. Leczenie wnioskodawczyni odbywa się zarówno ambulatoryjnie – pozostaje pod stałą opieką lekarską jak i miały miejsce zabiegi operacyjne i hospitalizacje. W tym zakresie biegli dysponowali bogatą dokumentacją medyczną i przed wydaniem opinii zbadali wnioskodawczynię. Wnioski w opiniach biegłych pulmonologa i kardiologa zostały poparte wynikami obiektywnych badań, które znajdują się w dokumentacji medycznej. Wyniki badań potwierdzają, że wnioskodawczyni jest wydolna zarówno oddechowo jak i krążeniowo. Schorzenia, na które cierpi wnioskodawczyni nie zaburzają funkcji układu oddechowego jak i krążeniowego i zdaniem biegłych nie mają wpływu na zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Schorzenia psychiatryczne na jakie cierpi od 2013 roku wnioskodawczyni nie mają takiego nasilenia aby można było u niej zdiagnozować chorobę psychiczną. Są one ustabilizowane oraz zarówno w przeszłości jak i obecnie nie wymagają hospitalizacji. Wymagają jedynie leczenia farmakologicznego. Wnioskodawczyni jest w pełni sprawna intelektualnie. Zaburzenia te nie mają wpływu na zdolność wnioskodawczyni do pracy. Należy wskazać, że schorzenia o jakich wspomina wnioskodawczyni w piśmie procesowym mają niejednokrotnie charakter uboczny, są powszechne w społeczeństwie (kamica nerkowa, mięśniaki macicy, guzek tarczycy). W ocenie Sądu zarówno opinia biegłego pulmonologa jak i kardiologa bardzo wnikliwie ocenia stan zdrowia wnioskodawczyni jednakże po badaniu i analizie dokumentacji medycznej biegli wyciągnęli odmienne wnioski co do zdolności do pracy wnioskodawczyni, niż ona oczekiwała. W opiniach biegli wskazali na inne schorzenia wnioskodawczyni ale ich istnienie uznali za nieistotne z punktu widzenia zdolności jej do pracy. Schorzenia te nie były jednak na tyle istotne aby koniecznym było zasięgnięcie opinii biegłego w innej specjalizacji medycznej. Żaden z biegłych nie wskazał konieczności badania wnioskodawczyni przez innych specjalistów. Biegły psychiatra poza badaniem wnioskodawczyni i dokumentacją medyczną dysponował również badaniem i opinią psychologiczną, co w ocenie Sądu pozwala w pełni na ocenę stanu zdrowia psychicznego.

Sąd nie dopatrywał się uzasadnienia dla dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych tych samych specjalności, którzy opiniowali w sprawie. Okoliczność, że biegli wydali opinie niekorzystne dla strony nie dyskwalifikuje tych opinii pod względem ich wartości merytorycznej. Należy dodać, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, nie publ.) Okoliczność, że biegli wydali opinie niekorzystne dla wnioskodawczyni, z którymi ona nie zgadza się samo w sobie nie uzasadnia konieczności dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych tych samych specjalności czy też wbrew opinii biegłych dopuszczanie dowodu z opinii innych specjalistów.

Sąd zważył, co następuje :

Odwołanie wnioskodawczyni jest niezasadne. Wydana w sprawie decyzja odpowiada prawu.

Prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy regulują przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162 poz. 1118 ze zm.)

Zgodnie z treścią art. 57 pkt. 1 powyższej ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, wskazanych w przepisach ustawy.

Warunki powyższe muszą być spełnione kumulatywnie. Zgodnie z treścią przepisu art. 12 powyższej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Na mocy przepisu art.13 ust. 1 powyższej ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W rozpoznawanej sprawie okolicznością sporną między stronami jest wyłącznie brak spełnienia przez wnioskodawczynię przesłanki niezdolności do pracy w dacie wydania spornej decyzji. Nie jest natomiast przedmiotem sporu spełnianie przez wnioskodawczynię pozostałych przesłanek przyznania prawa do renty w świetle przepisów powyższej ustawy.

Jak wynika z postępowania sądowego i treści opinii biegłych wnioskodawczyni w dacie wydania decyzji nie była osobą niezdolną do pracy (zarówno częściowo jak i całkowicie). W tym zakresie stanowisko lekarza orzecznika jak i komisji lekarskiej ZUS zostało potwierdzone opiniami wszystkich biegłych .

Niewątpliwie jednak wnioskodawczyni nie jest osobą w pełni sprawną o czym świadczy między innymi uznanie jej za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym. Nie oznacza to jednak automatycznie ,iż jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu powyżej cytowanych przepisów. Zmiany chorobowe jakie występują u wnioskodawczyni nie upośledzają u niej zdolności do pracy w stopniu całkowitym czy nawet częściowym.

Okoliczność, iż wnioskodawczyni jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym nie ma znaczenia dla rozpoznania sprawy. Kryteria oceny niepełnosprawności są inne niż niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i określone przez inną ustawę – ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r. Nr 127, poz.462 ze zm.).

Kryteria zaliczania do poszczególnych stopni niepełnosprawności określa ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r. poz. 426 ze zm.). W art. 3 ustawy ustala się trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki , które przepisy ustawy definiują w swojej treści.

Standardy w zakresie kwalifikowania do stopni niepełnosprawności – lekkiego, umiarkowanego i znacznego stopnia niepełnosprawności – określają §29, § 30 i § 31 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2018 r, poz. 2027 ze zm.). W związku z powyższym zaliczenie danej osoby do stopnia niepełnosprawności nie jest tożsame z uznaniem jej za częściowo niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 stycznia 2005 roku jaki zapadł w sprawie o sygnaturze akt I UK 102/04 (LEX 589952) pojęcia niepełnosprawności, które zawiera art. 4 ustawy z 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie można utożsamiać z pojęciem niezdolności do pracy, określonym w art. 12 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nie są one tożsame, a różnice

między nimi występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej, jak i w zakresie orzekania o każdym z tych stanów, które z kolei stanowią przesłankę do przyznania innego rodzaju świadczeń bądź uprawnień.

Pojęcie niepełnosprawności na gruncie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie pokrywa się z pojęciem niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy emerytalnej. W wyroku z dnia 20 sierpnia 2003 roku (II UK 386/02 OSNP 2004/12/213), Sąd Najwyższy, odnosząc się do obu pojęć wskazał, iż na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do ich utożsamiania. Pojęcie niezdolności do pracy na gruncie ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest inne niż pojęcie niepełnosprawności, zawarte w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych), jak i w zakresie orzekania o każdym z tych stanów. Są one też przesłanką do przyznania innego rodzaju świadczeń (uprawnień). Niepełnosprawność sama przez się nie zawsze uniemożliwia świadczenie pracy. Sąd stoi na stanowisku, iż gdyby ustawodawca chciał utożsamiać niezdolność do pracy i niepełnosprawność, to po pierwsze nie ustanowiłby dwóch odrębnych trybów ustalania tych stanów w obu przypadkach odnoszących się do zdrowia danej osoby, a w sytuacji ich współistnienia, wprowadziłby ewentualną zależność obu ustaleń. Tymczasem zależność taka wynika tylko z art. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776 z późn. zm.) i dotyczy wyłącznie orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalającego niezdolność do pracy czy niezdolność do samodzielnej egzystencji. Jak wynika z opinii biegłych, u wnioskodawczynie nie można było w dacie badania, w ogóle mówić o niezdolności do pracy, wnioskodawczynie nie była niezdolna do pracy. Nie występowały u niej schorzenia, które niezdolność taką powodowałyby.

Orzekając w sprawie Sąd miał również na uwadze, iż jest zjawiskiem powszechnym, iż z upływem lat organizm człowieka starzeje się a co za tym idzie obniża się sprawność psychomotoryczna i fizyczna. Z reguły powoduje to obniżenie samopoczucia i odczuwanie w większym zakresie skutków dolegliwości na jakie dana osoba uskarża się. Oceniając stan zdrowia wnioskodawczynie Sąd nie może jednak opierać się na subiektywnych dolegliwościach na jakie uskarża się wnioskodawczynie i jej subiektywnych odczuciach co do stanu własnego zdrowia ale musi brać pod uwagę obiektywne okoliczności, obiektywne symptomy dotyczące stanu zdrowia. Należy wskazać, iż o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Decydująca dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. (vide: wyrok SA w Szczecinie w sprawie III AUa 254/13 z dnia 18.09.2013r, Lex 1378800, wyrok SA w Katowicach w sprawie III AUa 2183/12 z dnia 9.07.2013, Lex 1363251) Podkreślić należy, iż złe samopoczucie wnioskodawczynie i jego i subiektywne odczucia dotyczące stanu zdrowia nie mogą stanowić podstawy do orzeczenia o jego niezdolności do pracy. W wyroku z dnia 20.05.2013 roku SN w sprawie o sygn.. akt I UK 650/12 (Lex 1341963) wskazał, iż podstawą do przyznania świadczenia jest przygotowana przez biegłych ocena stanu zdrowia osoby ubiegającej się o nie. Nie są brane pod uwagę subiektywne odczucia zainteresowanego. Pogląd ten w pełni podziela Sąd orzekający.

W tym miejscu należy również zwrócić uwagę, iż stan zdrowia wnioskodawczynie niewątpliwie uzasadnia konieczność przyjmowania leków czy okresowej kontroli lekarskiej a nawet pozostawania pod stałą opieką poradni specjalistycznych. Nie mniej jednak niezdolności do pracy pojawiające się okresowo np. w wyniku wystąpienia zaostrzenia dolegliwości uzasadnia podjęcie leczenia ale w ramach udzielanych zwolnień lekarskich. Samo tylko istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich. Upośledzenie organizmu nie jest wystarczającą przesłanką przyznania renty, w sytuacji, gdy mimo tego upośledzenia możliwe jest podjęcie dotychczasowej pracy i systematyczne leczenie schorzenia. (vide wyrok SA w Krakowie z dnia 5.03.2013 roku w sprawie III AUa 1208/12 Lex 1294800, postanowienie SN z dnia 11.06.2013 r w sprawie II UK 65/13 Lex nr 1363198). Schorzenia na jakie uskarża się wnioskodawczynie nie uniemożliwiają jej wykonywanie pracy zgodnej z kwalifikacjami, mimo, że ewidentnie istnieją u wnioskodawczynie. Wobec powyższego u wnioskodawczynie nie występuje niezdolność do pracy w rozumieniu przepisów cytowanej powyżej ustawy na dzień wydania zaskarżonej decyzji.

Wyrok w sprawie został wydany na posiedzeniu niejawnym na zasadzie art. 1481 § 1 k.p.c., albowiem Sąd na podstawie pism wniesionych przez strony i zaferowanych dowodów z dokumentów doszedł do przekonania, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, tym bardziej, że strony w sposób jednoznaczny wyraziły już swoje stanowiska. Strony nie żądały przeprowadzenia rozprawy .

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.